Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

J ante B

---

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

viſebant̃. Ouid. qui putealia nunq̃ꝫ timet: celereſq̃ꝫ calẽdas. iani quoq̃ꝫ peruię trãſitiões foreſq̃ꝫ profanaꝝ ędiũ ianuę vocabant̃. Sue. in Domi. ianos inquit arcuſq̃ꝫ cũ q̃drigis ⁊ inſignibus triumphoꝝ per regiones vrbis extruxit.

Ianualis porta romę a iano dicta vbi ⁊ poſitũ fuit eius ſignum Hãc numa inſtituit vt eẽt clauſa ſ nĩſi cũ bellũ foret.

Ianua primus ĩgreſſus ad ĩteriora domus a iano dicta ꝙ huic deo ꝯſecratũ erat oẽ ꝑncipiũ ⁊ ꝓprie domus ẽ ianua hoſtiũ vͦ partũ vt cubiculoꝝ: lꝫ ꝯfundant̃. Nã ⁊ ianua a q̃ ianitor ꝓ hoſtio ponit̃ ⁊ hoſtiũ a quo hoſtiarius pro ianua.

Ianitor. pe. cor. cui ianuę cuſtodia eſt cõmiſſa.

Ianuarius primus mẽſiũ a ꝑncipe deo appellatus a numa q̃ primũ anni eẽ voluit tanq̃ꝫ bicipitis dei menſem reſpicientem ⁊ proſpicientem tranſacti anni finem futuriq̃ꝫ principia.

Ianiculũ: oppidũ nõ ꝓcul a roma dictũ q꞉ ꝑ eũ Po. ro. tranſire ceperat in agrũ etruſcũ: ſeu ꝙ ianus illud ꝯdiderit. Soli. q̃s dubitat ianiculũ a iano non fuiſſe conditum:·

Ianthina. pe. cor. veſtis coloris purpurei ιον enĩ viola καὶ το ανθεος του ανθεος flos q꞉ violaceus flos. Mar. Coccina formoſe donas ⁊ ianthina męchę. Ply. Ex his violis q̃ ſponte apricis ac macris locis proueniunt purpureę latiore folio ſtatim ab radice carnoſa exeunt ſoleq̃ꝫ gręco noĩe a cęteris diſcernuntur appellatę ita vt ab his Janthina veſtis.

Iantha fuit nympha oceani ⁊ tethyos filia vt auctor ẽ heſiodus

Ianira. pe. pro. fuit oceani ⁊ thetyos filia.

Iapis. idis nomẽ ꝓpriũ ętholi q̃ cũ ad regionẽ Venetię veniſſet oppidũ de ſuo noĩe cõdidit: a quo ea ꝑs vbi Timauus fluuiꝰ eſt iapidis nomen ſumpſit. Virg. Caſtella in tumulis ⁊ iapidis arua timaui. Nam dicta eſt iapidia.

Iapetus pe. cor. cęli ⁊ terrę filius: vt inquit Heſiodus. Hũc q̃dã ꝓmethei patrem fuiſſe aſſerunt. De quo Ouid. Siue recens tellus ſeductaq̃ꝫ nuper ab alto Aethere cognati retinebat ſemina celi. Quã ſatus iapeto mixtam fluuialibus vndis. Finxit in effigiem moderantum cuncta deorum.

Iapix gis. penultima correpta. Ventus ex Apulia proficiſcens qui quaſi aduerſus eurum flare videtur. De hoc Lucr. li. vj. Excipit aduerſus zephyros ⁊ iapyga pindus. Eſt ⁊ iapyx nomen dedali filij.

Iapygia Apulia dicta eſt a iapyge Dędali filio vt Herod. ⁊ Soli. ſcripſere. iapygiũ vͦ Salentinoꝝ promontoriũ eſt. Virg. lib. xj. victor gargani ꝯdebat iapygis agris: vnde Ser. Japygiam partem eſſe apulię dixit in qua eſt mons Garganus q̃ vſq̃ꝫ in Adriaticũ pelagus tendit̃. Huiꝰ metropolis eſt brundiſium ⁊ tarentũ ciuitas: hanc regionem Meſſapiam ⁊ iapigyam ⁊ calabriam ⁊ ſalentinam multi nominant.

Iaſon nomẽ ꝓpriũ ęſonis filij fratris pelię Theſſalię regis: qui colchos ꝓfectus vellus aureum abſtulit. De hoc Juſtinus ⁊ Diodo. ſiculus latius ſcripſerũt. Huius noĩs prima vocalis eſt. Ouid. Quẽ niſi crudelem non tangit Jaſonis ętas.

Iaſius vnus fuit ex primis argiuorum regibus a quo argiui iaſide dicti ſunt.

Iapida nunc foꝝ iuliũ regio Jtalię a iapide Aetholi filio qui ad eas oras veniẽs: oppidũ de ſuo noĩe cõdidit. A quo ea pars vbi fluuius eſt Timauus iapida cognominata fuit. Virg. li. ij. geor. Caſtella in tumulis ⁊ iapidis arma timaui.

Iaſum inſula Carię: quę ꝯtinenti adiacet: cuius ĩcolę magna ex parte victũ ex mari captabãt cũ ſterilẽ regionẽ haberent. A qua iaſius ſinus: cuius municeps Cęrillus fuit. Ex iaſo fuit Diodorus dialecticus cognomento Chronus.

Iaſpis lapis ꝓcioſus: quẽ Ply. de g̃co ĩ latinũ viridis gẽma ĩterpretat̃ ιας q̃ppe viride πινασις gẽma. Eſt eniꝫ viridis ſicut ſmaragdus: ſed craſſi coloris. Sũt qui cõponant ex ιον viola ⁊ πας totus: quaſi totus ſit violaceus.

Iatralepte latinę reunctores medicorum.

Iaziges methanaſtę populi in ęuropa qui ſicut Ptolo. li. iij. ſcribit ab oriente habent Daciam: ab occaſu ⁊ hauſto germanię partem a ſeptentrione Sarmathiam.

Iaxartes fluuius qui vt Martianus docet illam terrę partem ſecat qui Tanais putabatur: quem Demodamas dux tranſcendit ⁊ aliam eſſe perdocuit.

J ante B

Iberus. pe. ꝓ. fluuius hiſpanię: q̃ apud cãtabros oriẽs ꝑ. xl. paſſuũ milia fluit: ⁊ in mare balnearicũ erit Euſtathius ιβηρ δε ο ποταμος κατα δε τινας ειπο βασιλεος ομωνυμος υπο την εγχα την λοχη μα οεσι γονια τος ευρωτος αγχου τους ηλων του πογαρι τα γαδειρα και αλλα πολλαι λεγειο αυτος ευςαθιος. Luca. li. iiij. Qui ꝓſtat terris ĩfert tibi nomẽ iberus. Qͦ ⁊ iberuꝫ declinari põt ꝓſertim qñ ſequit̃ flumẽ. Et iber eris. pe. ꝓ. vt Priſ. ait. Hora. iberi rhodaniq̃ꝫ poto. Luc. Occurrat iberibꝰ alter. Jnde ibetia dicta eſt pars hiſpanię q̃ intra iberꝝ ꝯtinet̃ q̃uis gñali vocabulo ꝓ hiſpania capiat̃: ⁊ iberiã q̃dẽ parteꝫ vnã exteriorẽ: alterã interiorem dixerũt. Hanc regionẽ celtę galloꝝ ppl̃i relictis ſedibus ſuis habitauere. vñ cõpoſito ex vtraq̃ꝫ gente noĩe Celtiberi appellati ſũt: ⁊ regio eoꝝ celtiberia. Ab iberia vͦ iberi ⁊ iberes vocati ſũt ppl̃i hiſpani: eſt et alia regio hoc noĩe iuxta pontũ intra colchida ⁊ armeniã venenoꝝ ferax: q̃ caucaſis mõtibus circũdat̃: cuiꝰ ſil̃r ppl̃i iberi ⁊ iberes dicti ſũt: a q̃bus vt varro ſcribit venerũt q̃ in hiſpania habitauerunt: ⁊ a q̃bus hiſpania iberica ⁊ fluuius hiſpanię iberus: ⁊ iberus. a. um. Virg. li. ix. pictus acu chlamydẽ ⁊ ferrugine clarus ibera. Scribit. Diony. iberes ppl̃os a pyreneis mõtibus ꝓfectos ĩ aſiã ſedes poſuiſſe. vñ ea pars aſię iberia nuncupat̃: iberiã regionẽ mulier captiua ſub ꝯſtantino Helenę filio ꝯuertit ad chriſtianã fidem eam pudicã traducente vitam ⁊ in oratione iugiter perſiſtente.

Iberia regio. vide in dictione iberus de qua modo.

Iber: vel ibix cis. ſylueſtris caprę genus perniciſſimũ: vt Ply. lib. viij. ſcribit. De quo ⁊ aliud ſcribitur. Nunq̃d noſtri tempus ibicũ partus:· Quidam tamen hoc nomen aſpirant.

Ibi aduerbium loci ſig̃t in hoc loco: ⁊ ꝓprie d꞉ cum ſemel locus monſtrat̃ ibidẽ cũ ſępius. Virg. Ter fluctus ibidem torquet agens. Ab ibi fiunt compoſita inibi ⁊ alibi.

Ibis auis ęgypti. q̃ ſicut Hero. ſcribit duplex ẽ. Altera nigra tota eſt. alia Ciconię non abſĩlis diuerſa tñ a Ciconia. Hęc roſtri aduncitate ꝑ ſe partẽ pluit q̃ reddi ciboꝝ onera cõſueuerũt: ⁊ ſerpẽtibus veſcit̃. De hac Ci. li. ij. de na. velut ibes maximã vim ſerpentiũ ꝯficiũt cũ ſint aues excelſę rigidis cruribus corneo ꝓceroq̃ꝫ roſtro: auertũt peſtem ab ęgypto cũ volucres angues ex vaſtitate Libyę vẽto aphrico ĩuectas ĩterficiunt atq̃ꝫ ꝯſumunt ex quo fit vt illę viuę nec morſu noceant: nec odore mortuę: ab huius auis ſĩl̃itudine: ibis pro inuido ponitur. vnde Ouid. lib. in ibim ſcripſit.

Ibicus pe. cor. nomẽ poetę lyrici rhegini apͦd gręcos pręclari a quo gñs metri dictũ ẽ ibicũ ſicut alterũ ab alcęo alcaicum.

Ibernia inſula in oceano ſeptentrionali verſus occaſum ꝓxima britãnię ſed q̃ꝫ britannia anguſtior ab aphrico in boreã porrigit̃ cuius ꝑtes ꝓ̃ores. Jberiã ꝓſpectãt. vñ ⁊ Jbernia dicta. Jn ea nullus anguis videtur: nulla apis.

J ante C

Icarus. pe. cor. Oebali laconũ regis filiꝰ fuit: pr̃ pelopes. Prop. li. ij. Jcare cecropijs merito iugulate colonis. Hic ẽt Jcariotus dictus eſt: vñ Jcariotis forma patronymica. Ouid. li. iij. de pon. Morte nihil opus eſt nihil Jcariotide tela. Jcarus ẽt dictus fuit Dędali filiꝰ q̃ vna cũ patre e creta fugiẽs frętus alaruꝫ fiducia cum vltra patris iuſſa altius euolaſſet: ſoliſq̃ꝫ ardore cęra qua pẽnę continebant̃ liquefacta eſſet: ita vt ab alis deflueret: decidit in mare qͦd eſt inter myconẽ ⁊ gyarũ a quo poſtea Jcareum mare dictũ fuit: dicente Ouid. lib. iij. de triſ. Jcarus ĩmenſas nomine fecit aquas. Pręterea Jcarus vt Ply. lib. iiij. auctor eſt: mons eſt in attica regione.

Icaria ĩſula in Jcareo mari ab Jcaro Dędali filio dicta quę trecentorum ſtadiorũ ambitũ hꝫ. Et in ea dianę templo Tauropolium appellatum. Hęc ⁊ Jcaros dicta eſt: ante doliche vocata eſt inter Sardum ⁊ Siculum mare.

Icarion fuit nomen ſęuiſſime piratę.